

Thinget vedtager en særlig Indstilling i denne Retning. Jeg anser den første Udvei for at være ufornudder klar og at faa en tilstrækkelig Begrundelse og foreslaar derfor en særlig Indstilling. Med Hensyn hertil skal jeg bemærke Følgende. Det foreligger for mig igjennem de anstillede Forhører fyldestgørende godtgjort:

1) At Valget, bortset fra det nævnte specielle Punkt, i alle Henseender er foregaaet efter Valglovens Forskrifter, idet det Ubegrundede i de øvrige Anser er oplyst;

2) at Formanden med Hensyn til det Paaklage har handlet i god Tro efter en Opfattelse af Valgloven, som han har anset for berettiget;

3) at der i den valgte Kandidats Forhold Intet er at paaklage;

4) at S. Pedersen af det Passerede i 1876 maatte kjende Formandens Opfattelse i dette Forhold, hvorefter maatte følge, at han nu, da han ikke ved nogen Klage i 1876 har søgt denne Opfattelse ændret, maatte have truffet sine Forholdsregler derefter, hvad der utvivlsomt vilde have været saare let, og

5) at Klageren, S. Pedersen, „ikke med et Ord for Formanden har antydnet, at han ansaa sig eller sit Parti for angrebet, langt mindre har forlangt Ordet for at imødegaa et saadant Angreb“, og Formandens Vidnesbyrd om, at, hvis Klageren i dette specielle Tilfælde havde begjært Ordet, vilde han — som en Undtagelse fra Reglen ligesom i 1876 — have givet ham det, kan derfor ikke bestrides, ligesom det maa erkjendes, at Formanden ikke uden Høie kan hævde, „at Sigelsen imod ham for at have misbrugt sin Stilling til at forhindre S. Pedersen i at forsvare sig og sit Parti er blottet for al Grund.“

Selvfølgelig vil jeg ingenlunde benegte Muligheden af, at den Omstændighed, at den valgte Kandidat ikke udtalte sig ved den omhandlede Leilighed, kan have bevirket nogen Forandring i Stemningen til Skade for ham. Men bortset fra, at Skylden derfor i saa Fald efter det, jeg foran har anført, maa deles imellem ham og Formanden, kan det paa den anden Side ogsaa være muligt, at Udtalelser fra ham om de berørte Forhold kunde have haft modsat Virkning. Der kan nemlig gives Forhold, hvor Lausshed er sikkest, og her maa det bemærkes, at, uagtet der er givet Klageren Leilighed til at faae afhørt, hvem han ønskede, er der under Forhøret ikke fremkommet nogen Uttring, der tyder paa, at Nogen har fundet det paafaldende, at Klageren ikke havde Ordet ved den paagjældende Leilighed, lige som ogsaa Kaaringens Udfald, ved hvilket den faldne Kandidat, som saa ofte sker, fik den langt overveiende Stemning for sig, ikke tyder paa nogen Slap-

pelse i Stemningen paa hans Side. Dertil kommer, at denne, som det synes, kortvarige Episode med Forespørgsel og Svar, der i enkelte Henseender er opfattet forskjellig af adskillige, usuldskændig af nogle og slet ikke af andre Vidner, — hvilke dog Alle skjønnes at have haft Plads enten paa Tribunen eller umiddelbart derved, — mer maa antages at have haft Virkning som Bladreferat — der var 3 Referenter til Stede — end som virkningsfuld Del af Valgforhandlingen.

Som et vigtigt Moment for mig til Bedømmelse af Sagen er endelig dette, at det af de foreliggende Forhører synes at fremgaa, at ingen af Valgbestyrelsens øvrige, paa Tribunen tilstede værende Medlemmer have været vidende om, at Ordet var negtet Kandidaten. Denne har saaledes hverken søgt Valgbestyrelsens eller Andres Mellemkomst for at hævde den Uret, han maatte antage, Formanden begik imod ham, eller i disse Vidners Overværelse nedlagt Protest derimod. Valghandlingen er endt uden Indsigelse enten for Valgbestyrelsen eller til Protokols, de nærmere Bedømmende ere gaaede fra Valget i den Formening, at Alt er i Orden, og først ca. 3 Uger efter, den 22de Januar, afgaar Klage over det Passerede til Ministeriet.

Denne Fremgangsmaade tror jeg ikke er rigtig i saadanne Forhold. Jeg skjønner ikke rettere, end at, ligesom man paa den ene Side maa forbre Valgforhandlingens Frihed hævdet efter Valglovens Ord og Mening ligeoverfor urigtige Opfattelser fra Valgbestyrelsernes Side, saaledes maa man i Tilfælde som nærværende kræve, at den Bedkommende paa Stedet, hvor alle Forhold ere nærværende og lettere kunne bedømmes, paataler den formentlige Uret, og hvis den ikke oprettes, gjør den til Gjenstand for Protest. Jeg tror, at det kunde føre til betænkelige Konsekvenser, hvis man ikke fastholdt denne Forordning, men lod det være nok til Forkastelse af et iøvrigt efter alle Regler foretaget Valg, at der var en ringe Forskjel i Stemmer i Forbindelse med, at Formanden og den faldne Kandidat vare enige om, at hin, Andre uafvidende, paa et Tidspunkt af Forhandlingerne havde negtet denne Ord.

I Genhold til disse Bemærkninger, som jeg forbeholder mig nærmere at supplere mundtlig, tillader jeg mig at indstille:

- 1) følgende Forslag til Beslutning af Folkethinget: Folkethinget erkjender ikke, at den Opfattelse af Valglovens § 35 er berettiget, hvorefter Valgbestyrelsens Formand ved det i Årsens den 3die Januar d. A. afholdte Folketingsvalg har negtet den faldne Kandidat, S. Pedersen, Ordet for at udtale sig om Fernbanesagen.
- 2) At det den 3die Januar d. A. foretagne Valg for Odense Amts 3die Valgkreds godkjendes.

Alberti.

Berg.

Holstein-Ledreborg.

Søgsbro,
Formand.Suel,
Sekretær og Ordfører.

Klein.

Rimestad.